

GÖKEM YELTAN
gorkem@yeltan.com

çikolata

Balık İskelesi 69. sokak

Okula gidemeyen Stan ve sabah akşam konserve yapmaya kendini adanmış bir aile... Günün birinde yaşadıkları yere kurulan bir panayır... Stan'in hayatı nasıl değişiyor size anlatacak değilim.

Piranalarla yüzelim mi?"

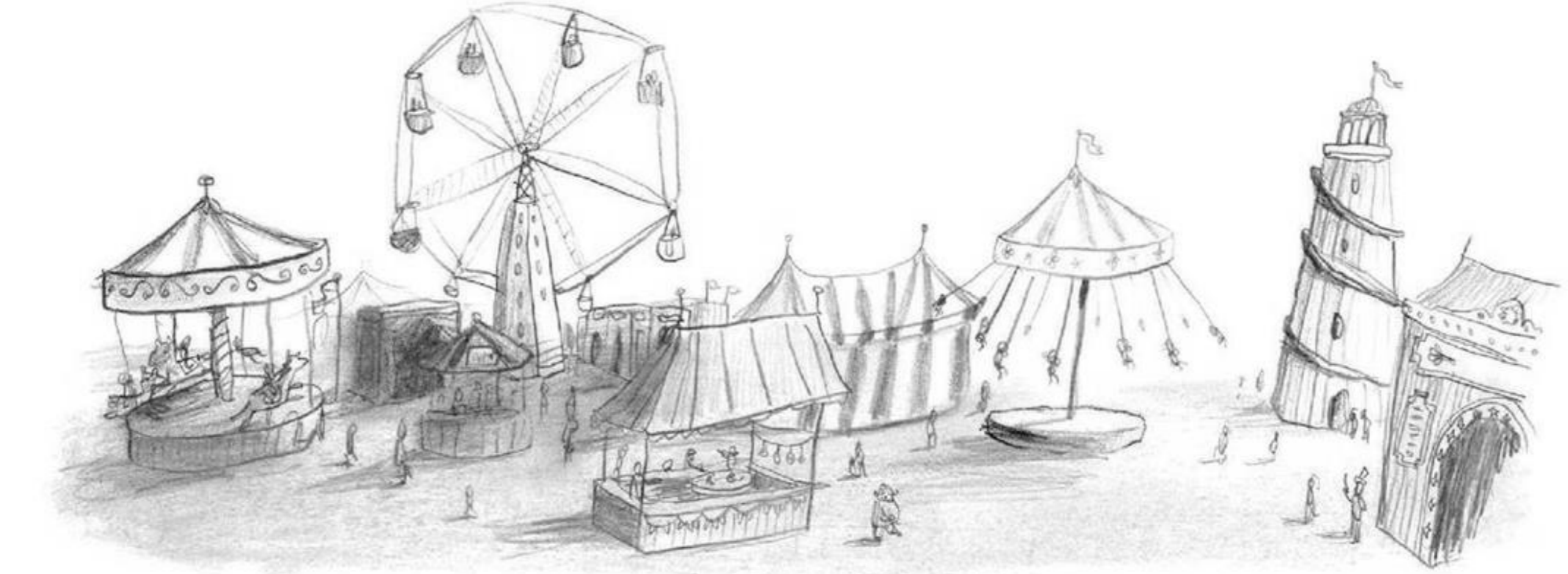
"Yüzelim tabii. Yapmadığımız bir bu kalmıştı."

Küçükken ne akla hizmetse piranalar filmi izlemiş günlerce gözümde uyku girmemişti. Ne zaman piranadan bahsedilse bu korku dolu günlerim, gecelerim gelir aklıma. Öylesine etkilenmiş ve o kadar çok korkmuştum ki nereye baksam piranalarla karşılaşacakmışım, gelip vücudumu beş saniyede yok edip bitireceklermiş hissine kapılırdım. Bu korkumu yenebildim mi emin değilim, bir piranayla yan yana gelene kadar bunun cevabını veremeyeceğimden eminim. Kendi korkumu kimseye aktarmaya niyetim yok ancak tek başıma David Almond'un yazdığı, Oliver Jeffers'in resimlediği, Mine Kazmaoğlu'nun dilimize kazandırdığı **Piranalarla Yüzen Çocuk** isimli kitabı okuyacak cesaretim olduğunu da pek sanmıyordum. Kitabın Güneşli etiketiyle yayımlanmasının yanı sıra yazarına ve çizerine duyduğum güven de bu kez pek işe yaramayacak gibi.

Ah! Size söylemeyi unuttum tabii en başta söylemem gerekeni: Çikolata bu hafta kulak izninde. Yasal hakkımız olan kulak izniyle ilgili anılarımızı sonra anlatacağımız anlatmasına da şimdilik bu hak için şöyle diyebilirim: Birinin kulaklarını dinlendirmek amacıyla yalnızca kendi sesiyle kitaplara eşlik etmesi. Başka bir deyişle sendikal haklarını kullanıp Kitap Okuyanlar İş Sözleşmesi'nin 154. Maddesini uygulamaya isteğiyle Çikolata'nın bir süreliğine işi bıraktığını söyleyebilirim sizlere. Aynı şeyi benim de yapacak olduğumu bilmek, bu hakkı bulup çıkaran Çikolata'ya binlerce kez teşekkür etmeme neden olacak ileride, eminim.

Yani **Piranalarla Yüzen Çocuk**'u okurken aksi gibi Çikolata yok. Merak öyle güçlü bir duygu ki korkuyu iki dakikada alt eder. Etti. Kuzenlerime pirana korkumdan hiç mi hiç bahsetmeden benimle kitap okumak isteyip istemediklerini sordum. Pek çoğunuzun da bildiği gibi şans her zamanki gibi benden yana. "Olur tabii" dediler. Herkes bir bölüm okuyacak. Bazı günler dokuzda uyumak zorunda olmadıklarından bitirmeyi hedefleyip kitabımızı okumaya hemen giriştik.

Ernie'nin yeğeni Stan ailesini kaybettiği için amcası ve eşi Annie ile

yaşıyor. Okula gidemeyen Stan'den, sabah akşam konserve yapmaya kendini adanmış bir aileden bahsediyoruz. Almond bizi akıcı, harika, çarpıcı bir hikâyeye doğru yolculuğa çıkarıyor. Kitabı öylesine hızlı okuyoruz ki gözlerimiz her an satırların üzerinde. Satırlar birbiriyle yarış halinde, hızlıca akıyorlar. Bir şeyler yemek için ara vermeyi bile aklımızdan geçirmiyoruz. Çevredeki hiçbir şey bizi ilgilendirmiyor. Onlar konserveleri hazırlarken ne kadar çok çalışıyorlarsa biz de kitabı bitirmek için aynı güce, aynı hıza sahibiz sanki.

Bir gün, ki o gün Stan'in doğum günü olduğunu öğreniyoruz, Annie kulları koyuveriyor Ernie'nin karşısına.

Kural 1: Aile bireyleri doğum günlerinde izinlidir.

Kural 1a: Aile bireyleri doğum günlerinde 10 paunt ikramiye alır.

Kural 1b: Sakın itiraz etmeye kalkışma. Yoksa greve giderim.

Balık İskelesi 69. sokakta yaşayan bu çok çalışan aile, her yerde makineler ve konserve malzemeleri olan evleri, çalışmaları hayatlarını ele geçirdiğinden bir dolabın içinde uyuyan Stan hakkında biraz fikir sahibi olduğunuzu umut ediyorum.

Stan parayı alıp çıkıyor dışarı. Buldukları yere kurulan koskocaman panayıra doğru. Orada neler yaşıyor, hayatı nasıl değişiyor size anlatacak değilim. On beşinci bölüme geldiğimizde tatsız olaylar yaşanmışken Stan'in evinde, üzülmüş ah vah ederken kızlarla, Stan panayırda yola koyulmuş ve benim heyecandan zıpla-

arak okularım da çoğalmışken bir de bakıyorum kuzenlerimin uykuları gelmiş bile.

Piranalarla ne zaman yüzecek bu çocuk?

"Ama nasıl olur?" diye soruyorum. "Henüz saat dokuzu on iki geçiyor!"

Ben devam etmek istiyorum istemesine de gözlerinin kapandığını görmek beni üzüyor. Sesleri uyku sinyallerini çoktan vermiş şöyle diyorlar bana:

"Normalde iznimiz var ama uykumuz geliyor."

Ne diyeceğim?

Elbette "Haydi gidin o zaman," diyorum.

"Bitirecek misin?" diye soruyorlar.

Yalan söyleyecek değilim, hiç tereddüt etmeden, "Evet! Sonra size veririm, siz de bitirirsiniz" diyorum.

Kızlar çıkar çıkmaz gözlerim de hızlanıyor. Piranalarla ne zaman yüzecek bu çocuk?

Panayıra, Stan'in oradaki dünyasına kaptırılmışken kendimi bir isimden bahsediliyor: Pancho Pirelli.

Kitabın bir yerinde aklım başıma geliveriyor çünkü bölümün adı Pirana Havuzu. Gece olmuş. Çikolata elindeki şiir kitabını okuyup okuyup gözlerini duvarlarda gezdirirken, korkudan birbirine vuran dişlerini durdurmaya çalışırken yakalıyorum kendimi. Hemencecik kapatıyorum kitabımı. "Hele bir sabah olsun hemen bitirmeliyim yoksa meraktan öleceğim," diyorum kendi kendime.

Sabahın ışıkları Pancho Pirelli'nin Stan'i seçmesi, havuza götürmesi ve

piranalarla yüzme işini ona devretmesine eşlik ediyor. Sanki birden saklanıyormuşum gibi korkumdan saklanmayı ihmal etmeden bitiriyorum kitabı bir çırpıda.

Bu ne kadar güzel bir kitap böyle. İçim içime sığmıyor, hemencecik herkese anlatmak, Nitasha'dan, Clarence P'den, Dostoyevski'den, Nitasha'nın annesi Bayan Dostoyevski'den, akvaryumun içinden, panayır yaşamından, Rose'dan bahsetmek istiyorum, herkese bu kitabı çabuk okumalısınız demek istiyorum.

Çikolata kitabı tekrar tekrar açık korku ve heyecan dolu bölümünü gizli gizli okuduğumu görünce, yakaladım dercesine gülümsüyor bana. Sanki hiç yakalanmamışım gibi soruyorum ona: "Piranalarla yüzelim mi?"

"Yüzelim tabii. Yapmadığımız bir bu kalmıştı" diyor ve kitabımızı elimden kaptığı gibi okumaya başlıyor.

Sanki yasal hakkını kullanmasına hiç kafam takılmamış ve bu kitabı birlikte okuyamadığımız için de üzülmemişim gibi yapıyorum.

"Çabuk okumanı rica edeceğim ama. Ne de olsa Derin ve Alin merak içinde okumayı bekliyorlar."

PİRANALARLA YÜZEN ÇOCUK

David Almond
Resimleyen: Oliver Jeffers
Çeviren: Mine Kazmaoğlu
Güneşli Kitaplığı, 2015
230 sayfa, 14 TL.